

Francisc din Bolsweert, supus unei tentative de strangulare, apoi ars de viu, anul 1545 A.D.

La Bolsweert, în Friesland, era un adevărat miel al lui Hristos, pe nume Francisc, care trăia cinstit, în teama de Dumnezeu. Iov 1:1. De aceea a fost prins și dus cu o sanie la Leeuwaerden, unde a fost întrebat în fața consiliului de ce nu vrea să jure și nici să țină cina cu ei în biserică. El a răspuns: „Domnii mei, Hristos ne învață că nu trebuie să jurăm deloc; și pentru că voi, oamenii, sunteți necredincioși și necurați, nu voi avea părtășie cu voi”. La aceste cuvinte, domnii s-au simțit jigniți și au spus: „Nu, nu, nu! „Noi nu suntem nici hoți, nici ucigași; ce necurăție avem atunci?” Ci ni se pare că tu susți o doctrină falsă, iar dintre astfel de eretici mai sunt încă și mai mulți, pe toți cei pe care intenționăm să-i exterminăm cu desăvârșire.”

Francisc a spus: „Domnii mei, nu vă supărați; dar voi, marilor preoți, arătați-mi doctrina falsă pe care o susțin, și aceasta din Biblie, căci am adus una cu mine; veniți și instruiți-mă din ea.”

Atunci domnii s-au sfătuit cu preoții Izabelei și au zis: „El a disprețuit slujba noastră; el disprețuiește obiceiurile noastre, iar noi avem un mandat strict, față de care trebuie să ne supunem, iar el trebuie să moară în conformitate cu acesta.”

Astfel, a fost condamnat să fie ars până la cenușă în ajunul duminicii florilor, în anul 1545 d.Hr. Pentru această sentință, el a mulțumit fără ezitare domnilor consiliului și a spus: „Vă voi ierta toate acestea din toată inima mea, dorind ca Duhul lui Dumnezeu să vă lumineze spre îndreptare, ca să vă pocăiți și să trăiți după Cuvântul lui Dumnezeu; eu acum mă duc în cetatea sfântă și în moștenirea Tatălui meu”. Apoi a fost dus la moarte, ca o oaie la măcelărie. Mulți dintre cei care l-au văzut au plâns; dar el a spus: „Nu plângeți, ci pregătiți-vă să muriți pentru păcatele voastre, căci aceasta este adevărata cale de a intra în viață”. De asemenea, a rostit multe alte cuvinte de mângâiere.

După ce s-a rugat deschis: „Doamne Dumnezeule, primește sufletul meu și du-l în pacea Ta”, călăul și-a început lucrarea. După ce l-a dezbrăcat de haine și l-a fixat de țaruș, era pe punctul de a-l sugruma cu o funie, când funia s-a rupt și el a

căzut. Acest lucru l-a înspăimântat pe călău și acesta s-a străduit repede să-l ardă până la cenușă cu multă turbă și lemne; dar Dumnezeu și-a manifestat puterea sa miraculoasă, astfel încât focul și-a pierdut forța naturală și trupul nu a putut fi ars în întregime; din acest motiv, domnii s-au înfuriat pe călău și au spus că nu adusesse destule lemne; dar a fost voia lui Dumnezeu ca el să fie primit astfel în rândul martirilor.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.